

Cây roi kể công

» Tác giả: **Lê Tất Điều**

Cây Roi đứng cạnh anh Phất trần trên nóc tủ sách. Thân thể hần bóng loáng, hần nói đồng dục, oai nghiêm như một ông tướng:

- Thừa quý vị đồ vật trong phòng. Tôi trả thù cho quý vị rồi đó.

Cây roi ngưng nói nhìn một lượt từ ông Cung tên quý phái, ông Bàn hay càu nhàu, con Quay hay xoay tít, đến chị Bóng bay bắt đầu ôm ở xó nhà. Mọi vật im lặng. Cây Roi hiểu rằng tất cả đang chờ đợi hần nói. Hần kể.

Cây Roi không vào chuyện ngay, hần hỏi:

- Ông Bàn có phải ông bị chú bé hành hạ nhiều nhất không?

Ông Bàn chậm rãi:

- Cái đó thì chắc rồi. Anh xem cái mặt tôi đủ màu lem luốc thì biết. Mới hồi chiều nay cậu ấy còn cao hứng, cậu ấy cầm dao chém lên mặt tôi công cộc. Thật không thể tưởng tượng cái mặt tôi bây giờ nó nham nhở tới bậc nào.

Cây Roi lại xoay sang anh Ghế:

- Còn anh Ghế thì sao?

- Ôi giờ! Suốt ngày nếu có dịp là cậu ấy nhảy lên mình tôi rầm rầm, mà chân cậu ấy thì bần quá sức. Tôi nghĩ cứ cái đà này chắc có lần tôi què cẳng lẫn kên trước ông Bàn mất thôi.

- Còn cụ Sách?

- Còn phải nói. Anh cứ xem cái gáy tôi thì biết. Tên chuột đã cắn tôi bị thương nặng, sút hết bộ áo ngoài. Nếu không có bác Đèn xếp và ông Cung tên cứu thì cái thân tôi đã nát bấy ra rồi.

Cây Roi có vẻ hoan hỉ:

- Thôi, thế là đủ rồi. Bây giờ quý vị có thể ăn mừng. Kẻ thù của quý vị đã bị phạt nặng, chính tôi đích thân thi hành bản án trừng phạt ấy.

Ông Cung tên hỏi:

- Chú bé đã bị phạt à?

Cây Roi lắc lư đắc chí:

- Vâng. Buổi chiều hôm nay, ông chủ nhà đã bắt chú bé nằm xấp trên giường, tôi được nằm bên cạnh chờ đợi.

- Đầu tiên ông chủ hỏi tôi chú bé về việc hành hạ ông Bàn anh Ghế. Chú làm đồ mực, chú nhảy nhót trên ghế, chú chém mặt bàn, ông đều biết hết. Rồi ông kể tới việc chú không chịu thăm nom hỏi han ông cụ Sách. Chú đã quên cho cụ Sách vào bụng ông Tủ để cụ Sách bị chuột ám hại.

- Tôi lo nhất là chú bé làm mất mạng anh Điều giấy, và làm hai sợi dây điện gặp nhau toé lửa, suýt gây hoạ hoạn.

- Sau đó, ông chủ cầm tôi lên và đét cho chú bé ba roi vào mông. Thú thực trước những tội lỗi tày đình như thế, tôi cũng giận quá, tôi đã hạ xuống mông chú bé những roi đích đáng. Thù của quý vị đã được trả...

Cây Roi ngưng lại chờ mọi vật hoan hô. Nhưng hẳn vô cùng ngạc nhiên, tất cả đều im lặng. Cho là lời kể của mình chưa đủ yếu tố hấp dẫn, hẳn thêm:

- Chú bé đã bị lằn ba vết đậm ở mông.

- Chú bé đã khóc suốt buổi chiều và tỏ ra hối hận.

Căn phòng vẫn im phăng phắc. Cây Roi ngán ngờ nhìn hết vật nọ đến vật kia.

Thình lình, ông Cung tên lên tiếng:

- Chị Bóng bay đâu?

- Dạ.

- Chị còn đi được không?

- Tôi sẽ cố gắng.

Chị Bóng bay nhúc nhích ở cuối phòng rồi dựa theo gió lăn ra giữa nhà.

Không chờ ông Cung tên gọi, chú con Quay tự động xoay tít đứng cạnh chị Bóng bay. Ông Bàn nói:

- Chắc chú bé đang ngủ ở phòng bên.

Thế là Bóng bay và con Quay lần mò sang phòng bên. Một lát cả hai trở về báo cáo:

- Chú bé đã ngủ.

Ông Cung tên hỏi:

- Chú ấy ngủ ngon chứ?

Con Quay đáp:

- Dạ. Chú bé ngủ rất say sưa. Anh Đèn ngủ đuổi chúng tôi, không cho lại gần, sợ làm chú bé thức. Anh ấy rải trên khắp người chú làn ánh sáng hồng rất đẹp.

Anh Ghê hỏi:

- Xem chú ấy có vẻ đau đớn gì không?

Chị Bóng bay đáp:

- Không đâu. Tôi thấy chú ấy mơ ngủ và mỉm cười.

Lúc ấy, mọi vật trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm và vui tươi trở lại. Bình hoa trên bàn đã chịu nở thêm hai bông. Cây Roi ngân ra, ngạc nhiên:

- Ủa? Sao? Sao quý vị lại....

Không để cây Roi nói hết. Ông Cung tên chậm rãi đáp:

- Cảm ơn anh Roi đã có ý bình vực chúng tôi. Nhưng anh lầm rồi. Thực ra chúng tôi rất quý chú bé. Lỡ chú ấy làm lỗi bị phạt, chúng tôi thương xót lắm. Chúng tôi chỉ ước mơ chú ấy hiểu tâm sự chúng tôi mà cũng thương lại chúng tôi. Nghe anh kể chú bé bị đòn chúng tôi rất buồn.

Cây Roi hỏi:

- Ông Bàn cũng không oán chú bé sao?

Ông Bàn khề khà:

- Tức thì nói cho hả, chứ làm sao tôi không thương chú ấy được. Ngày nào chú ấy cũng tựa vào mặt tôi mà học bài. Tôi thương yêu chú ấy nhất.

Cây Roi ỉu xiu, lăn quay ra nằm cạnh anh Phất trần.